

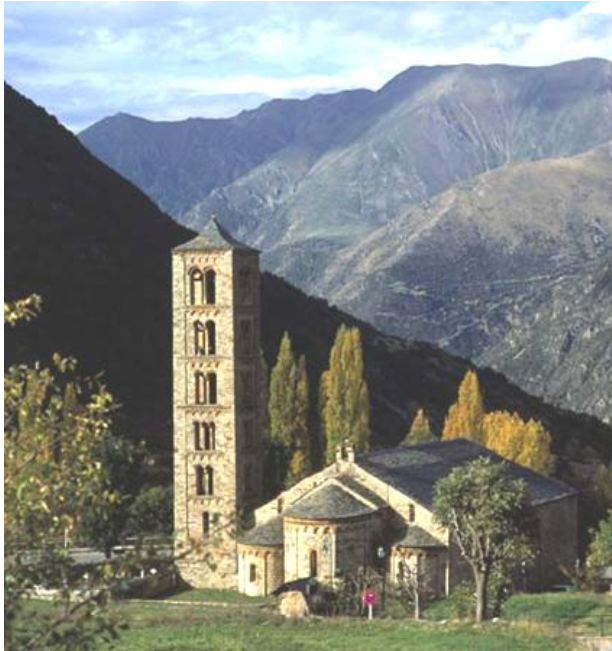
Butlletí **del Centre Català de Lausana**

Rue de Genève 91

1004 LAUSANNE

Sant Climent de Taüll

N. 103

Agost 2011

CENTRE CATALÀ DE LAUSANA

Rue de Genève 91
1004 LAUSANNE

☎ 021 625 93 86
CCP: 10-8336-2

e-mail: centre.catala.lausana@bluewin.ch

Butlletí N° 103

AGOST 2011

SUMARI

	Pàgina
EDITORIAL	3
INTERVIU A TERESA MARTIN-SANTOS, per Jordi Serra	4 a 7
PATRIMONI MUNDIAL DE LA UNESCO EN TERRES	
CATALANES, per Francesc Bellmunt	8 i 9
HAMBURG CIUTAT DE SUPERLATIUS, per Carme Eberenz-Greoles	10 a 13
FERNEY-VOLTAIRE, per Mercè Amela	14
PREMIS J. M. BATISTA I ROCA	15
EN LA MORT DE RAMON SUGRANYES DE FRANCH, per Silveri Kirchner	16 i 17
LA MARSELLESA, per Pere Canyameres Petit	18
CONCURS	19
AUCA DE LES QUATRE COLUMNES CATALANES, per Ramon Cuéllar i Joan Vilamala	20 i 21
TENIM UN NOM QUE EL SAP TOTHOM	22
ELS SEMÀFORS D'EN PAU	23
CURS DE ZUMBA	24 i 25
ARTICLES DE MARXANDATXE	26
CALÇOTADA	27 i 28
COQUES.....	28 i 29
EN DEFENSA DE LA NOSTRA LLENGUA	29
DIADA DE SANT JOAN, per Cristina Philoreau	30
PLAÇA MAJOR	31 i 32
LA BIBLIOTECA DEL CENTRE CATALÀ.....	33
ACTIVITATS	34 a 37
ENS HEM ASSABENTAT	38
CALENDARI LLIGA DE FUTBOL	39

ISSN 1012 - 4039

*Butlletí realitzat amb el suport de la
Secretaria de Relacions Exteriors del
Departament de la Presidència de la
Generalitat de Catalunya*

EDITORIAL

Agost de 2011. Moment ideal per a la reflexió del que hem viscut des de la darrera editorial. L'any començava sent molt crític: Crisi econòmica a Catalunya i anunci per part del nou Govern de la Generalitat de retallades a tort i a dret. El nostre Centre, que depèn en bona part de les subvencions que hi rep, s'ha vist lògicament afectat.

Des de la Junta, oficialment a través de l'Assemblea general, s'ha volgut llançar un doble missatge als nostre socis i amics: Aquest 2011 serà un any difícil, i per tant i fins que la subvenció de la Generalitat no hagi estat aprovada, haurem d'actuar amb molta prudència. Per altra banda, l'objectiu de la Junta és treballar perquè el Centre esdevingui el més econòmicament sostenible possible.

Volem projectar la imatge de Catalunya, volem fer difusió de la nostra cultura, volem que el CCL esdevingui un lloc de referència per a tots els catalans nouvinguts a la capital olímpica i rodalies, i per tots aquells que independentment de la seva nacionalitat s'interessin en les nostres activitats, cada cop més obertes a tot i a tothom. En altres paraules: Volem que se'ns conegui!

Per aconseguir-ho, disposem de ja fa uns quants anys d'un gran local, però a diferència dels darrers anys, comptem amb més massa social que mai, i a més, jove. Aquesta oportunitat que se'ns presenta cal aprofitar-la. Així ho hem cregut i gràcies a l'esforç de moltes persones hem pogut dur a terme projectes nous, que no només permeten dinamitzar el CCL i donar-lo a conèixer, sinó que també ajuden econòmicament. Això ens fa ser optimistes de cara al futur. A mode d'exemple, en el que portem d'any hem estrenat al Centre un curs de Zumba, hem posat en marxa la venda de samarretes, tasses i estorettes de ratolí amb el nostre nou logotip, i ens hem permès el luxe de fer una calçotada i una fideuà en plena natura suïssa.

Malgrat la duresa de l'any, estem molt contents amb els resultats que estem obtenint en tots el sentits, especialment aquells que fan referència a la participació, i per això us ho agraïm. I és que la vostra participació dóna sentit a l'existència del Centre i ens dóna energia a tots els que hi contribuïm per continuar treballant amb la mateixa força.

Comença un nou curs, ens veiem pel CCL!

Xavier Urbaneja

INTERVIU A TERESA MARTIN-SANTOS

Teresa Martin-Santos és una pianista, sòcia del nostre Centre, que molts de vosaltres ja coneixeu per haver assistit als concerts que ens ha ofert al nostre local social. La Teresa, a més de ser bona pianista, té també dons de conferenciant com ens va demostrar amb l'original conferència-concert sobre Frederic Mompou, en la qual entre peça i peça de piano ens intercalava explicacions sobre la vida i l'obra del compositor. Darrerament també va actuar extensament al piano, en

la conferència-homenatge a Isaac Albéniz, que en motiu del seu centenari ens va donar el Sr. Josep Daniel.

Teresa, què et va portar a Suïssa?

Vaig néixer a Barcelona, al barri de Sants, però tinc família que viu a Vevey. A Barcelona, estudiava piano, però quan la meva professora, Mercè Roldós, una autoritat en la matèria, va morir, em vaig trobar una mica perduda a l'escola Granados-Marshall; llavors, la meva família d'aquí a Suïssa, amb la qual guardava contacte, em va convidar a venir, la qual cosa em va permetre de participar en el curs internacional de piano de Blonay, un curs molt ben organitzat en un marc idíl·lic. Allà vaig conèixer l'Edith Fischer, una gran pianista, i vaig escollir-la com a mestra, entre altres motius per la llengua, perquè era d'origen xilè, i jo encara no parlava francès. Vaig fer amb ella un curs de dos mesos a l'estiu i vàrem acordar que rebria les seves classes durant les vacances. Un any més tard, el 1991, em vaig instal·lar a Suïssa, a Vevey, molt a prop del llac i vaig fer els estudis de virtuosisme. Jo aleshores ja havia acabat els meus estudis de piano al Conservatori del Liceu.

Com va començar el teu interès pel piano?

El piano és un camí de vida. Vaig tenir molta sort que la meva mare em portés al Conservatori del Liceu, quan només tenia 5 anys. Va ser per error, ja que, de fet, es comença als 7 anys normalment. El professor que havia de decidir si entrava o no, un home molt miop, amb ulls petits i ulleres gruixudes va dir a la meva mare: "que es pensa que haig de donar-li el biberó?". Jo vaig posar-me a plorar i finalment em va dir que podria començar. Després, el Sr. Hernández em va ensenyar molt durant 4 anys. Començàvem a aprendre solfeig i només un any més tard ens iniciàvem amb l'instrument. La Sra Vicenta Palanca, del Liceu, actualment amb 102 anys, va ser la meva professora de piano.

Devia ser difícil seguir uns estudis que et demanen molta dedicació tan jove?

El meu caràcter, llavors, de persona organitzada, constant i responsable em va ajudar molt a avançar en els estudis de piano. De fet, això t'ajuda molt per tot. Quan trobes una cosa que t'agrada profundament és molt fàcil fer-la. La continuïtat d'una formació així és un petit miracle. Demana molt del nen o adolescent. Hi ha moments en la formació que són difícils, especialment a l'adolescència. Als 13 o 14 anys estava cansada de treballar tant, però quan la meva mare em va dir que si em pesava tant ho deixés córrer, li vaig dir que "ni pensar-ho". En els últims estudis a l'escola, cap els 18 anys, vaig considerar, però, d'altres possibilitats. M'agradava escriure i també la psicologia. Però llavors vaig conèixer la Sra. Mercedes Roldós a l'Acadèmia Marshall i l'Escola d'Enrique Granados. Això em va influir molt, va ser una nova energia, una "depuració" i perfeccionament de tot el què havia fet fins llavors. Aquesta senyora era una gran autoritat en la matèria i al començament no va ser gens fàcil treballar amb ella, però va significar per mi una altra etapa important dins la meva formació.

Quan vas fer el primer concert?

Va ser a l'Escola de la Sagrada Família, en el barri de Sants, quan tenia 9 anys. Vaig tocar una sonatina de Clementi.

Quina és la teva situació actual?

Actualment treballo a l'*Ecole de musique de la Ville de Lausanne* (EMVL), molt a prop del Centre Català. Estic casada i tinc una filla de sis anys, la Laia, que ha començat aquest any a fer piano dues o tres vegades per setmana. El barri del Centre Català sembla que va lligat a la meva vida perquè, a més de treballar-hi, també hi vaig conèixer el meu marit, en un curs de tango argentí, a la Parròquia de Sant Marc.

Chexbres, lloc de residència de la pianista

Un curs de tango argentí dins la teva formació de pianista sembla que no encaixi gaire, oi?

Tot ve de quan a Chexbres, vivia amb d'altres pianistes en una casa amb una vista esplèndida. Recordo que a la casa hi teníem 5 pianos, érem 4 pianistes i

un cantant argentí vivint junts. A l'estiu els veïns es queixaven de tanta música. Una de les amigues que vivia amb mi era argentina i em va proposar, el 1993, de fer un viatge a Argentina. Allà vaig fer 3 concerts i vaig visitar tot el nord del país. Va ser un viatge que em va impressionar molt. Vaig tornar tant entusiasmada que vaig voler fer un curs de tango. Jo i una amiga vàrem trobar un curs organitzat per *Tangofolie* a la sala de la parròquia de Sant Marc. Aquest grup organitza unes jornades anuals de tango argentí i en fa la seva promoció a Lausana des del 1994. Les dues amigues ens vàrem inscriure en un curs de debutants i el que seria el meu marit estava en un curs superior, però venia de tant en tant al nostre per poder fer parelles de ball. Així és com el vaig conèixer.

Quina és la música que t'agrada més d'interpretar?

Frederic Mompou

La música que m'agrada més de tocar i amb la qual em sento més còmoda és la de finals del segle XIX i començaments de segle XX: música espanyola, francesa i catalana (Mompou per exemple). Vaig tenir la sort de conèixer la Sra. Carme Bravo, la vídua de Frederic Mompou, també pianista, i em va explicar moltes coses lligades a la seva obra. Amb Frederic Mompou tinc la sensació com d'haver-lo conegut i tinc molta sintonia amb la seva manera de viure. Em sento molt mediterrània i la música amb aquestes arrels

és la que més m'agrada tocar. M'agradaria poder fer com un pont entre la música d'Albéniz, Granados (més romàntic que inspirada en arrels populars) i Mompou. També m'agrada molt Déodat de Séverac, un compositor nascut al Rosselló, que té una música molt catalana (suite Cerdanya).

Quins projectes musicals tens?

M'agradaria poder fer un concert amb música d'aquests compositors que he citat, amb música catalana, espanyola i francesa. Com també poder fer un concert i gravar un CD amb aquests autors.

Pròximament tinc previst un concert de música en trio, pel mes d'octubre, amb obres espanyoles i argentines, les quatre estacions de Piazzola.

La meua il·lusió seria poder fer concerts-espectacles on hi hagués música i dansa al mateix temps. La meua primera passió era la dansa. De petita ballava sovint i m'agradava molt.

Si haguessis de triar una obra i un compositor qui triaries?

La novena simfonia de Beethoven. M'agrada molt Robert Schuman també, i molts altres. La música de cambra de Schuman i de Brahms és el màxim.

Bach i Beethoven tenen una dimensió tan gran i un nivell de consciència tant superior, que nosaltres no hi podem accedir. I sento profundament el gran desencis de Beethoven al no poder escoltar el que composava. La seva darrera sonata fa pensar, per moments, al jazz.

Has fet alguna composició?

De moment, no. Quan tenia 16 o 17 anys improvisava molt, però no he compost res, per ara.

He treballat intensament, tanmateix la improvisació i vaig fer cursos molt interessants amb Oswald Russell, professor d'aquesta matèria al Conservatori de Ginebra.

Teresa Martin-Santos en un concert

Moltes gràcies Teresa per totes aquestes interessants explicacions i no dubtem gens dels teus futurs èxits.

Jordi Serra

-
- La música és el cor de la vida. Per ella parla l'amor, sense ella no hi ha bé possible i amb ella tot és bonic. (*Franz Liszt*)
  - La música és el veritable llenguatge universal. (*Carl Maria von Weber*)
  - Estic segur que la bona música allarga la vida. (*Jehudi Menuhin*)

PATRIMONI MUNDIAL DE LA UNESCO EN TERRES CATALANES

Seguint en l'enumeració de les obres declarades Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO en territori català, avui parlarem del romànic pirinenc.

Les esglésies romàniques de la Vall de Boí foren declarades per la UNESCO, Patrimoni mundial en l'any 2000. N'hi ha una bona dotzena, però foren expressament declarades Patrimoni mundial les de St. Climent de Taüll, Sta. Maria de Taüll, St. Joan de Boí, Sta. Eulàlia d'Erill la Vall, St. Feliu de Barruera, La Nativitat de Durro, Sta. Maria de Cardet, l'Assumpció de Còll i l'ermita de St. Quirc de Durro.

Barruera. Església de Sant Feliu

Les esglésies de la vall de Boí, són unes construccions de dimensions reduïdes que no es poden comparar amb altres grans temples romànics com per exemple els de Paray-le-Monial ou Vézelay (França), de Florencia o Montreale (Itàlia), de Santiago de Compostela, o encara amb altres de casa nostra com els de Ripoll, de La Seu d'Urgell o de Cardona, per no citar-ne d'altres

importantíssimes.

Tots els poblets on estan ubicades aquestes esglésies són molt petits i no gaire distants l'un de l'altre. Al poble de Taüll n'hi ha dues de les més boniques. La de Sant Climent i la de Santa Maria. La primera és la que s'emporta la palma i la seva imatge està present sempre que es parla d'aquest tema (no podia faltar doncs a la nostra portada). Es troba al capdavall del poble, sense cases al costat i això li dóna encara més relleu. L'altra, la de Santa Maria està en ple poble, a la plaça, encara que d'esquena, ja que l'entrada principal es troba en un petit carrer.

Dues esglésies per un poble tan petit és molt i el curiós del cas és que foren consagrades només en una setmana de diferència.

Hem dit que dues esglésies semblen molt per un poblet com Taüll, doncs encara n'hi havia una tercera, la de Sant Martí. D'aquesta però en queda poqueta cosa. Només un tros d'absis, que es troba pujant de Sant Climent cap a la plaça on hi ha Santa Maria, aproximadament a mig camí a l'esquerra.

Un es pregunta: tant rica era la comarca per fer totes aquestes esglésies que costaven molts diners? No és que fos molt rica, però els senyors d'Erill, que en aquella època eren els qui regentaven aquelles terres, reberen molts diners a fi que participessin a les campanyes catalanes contra els àrabs. Lluitaran al costat del rei d'Aragó Alfons el Bataller en la reconquesta de Barbastre i Saragossa i això els hi permeté d'obtenir una certa glòria i consideració a més de grans botins de guerra.

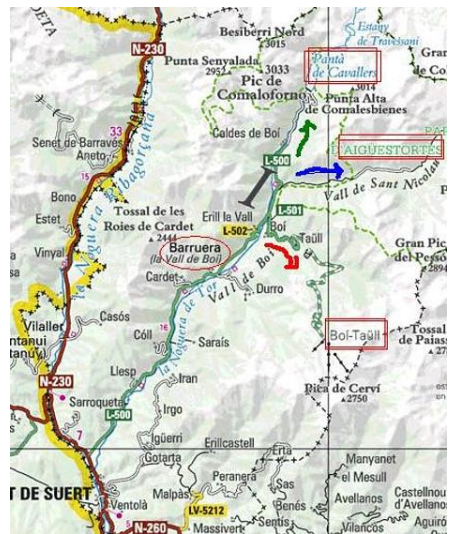
Aquestes campanyes bèl·liques proporcionaren doncs als Erill, els recursos necessaris per la construcció d'aquesta xarxa de boniques esglésies bastides en l'estil arquitectònic de Llombardia. Totes plegades, formen un conjunt bastant homogeni d'una remarcable elegància, sobre tot en el que fa referència als seus campanars.

Fins al 1845, malgrat la petitesa dels pobles, tots els llogarets tenien el seu ajuntament, però quan va sortir la llei municipal que deia que per formar un municipi era necessari arribar a un mínim de 30 veïns (caps de casa) molts d'aquells poblets s'hagueren d'ajuntar per formar un ajuntament i durant uns 200 anys hi hagué només dos municipis: el de Barruera i el de Durro. Ara (des del 1965) tots els pobles estan agrupats sota el nom de La Vall de Boí i el cap del municipi és Barruera.

Totes aquestes esglésies sota la tutela de la UNESCO estan molt ben conservades i a més han sigut objecte d'acurades restauracions. Només queda per restaurar la de l'Assumpció de Coll, però sembla que les obres adients estan per començar. Ara només caldria que les magnífiques pintures que foren arrencades i que estan exposades al MNAC, tornessin al seu lloc d'origen, que és el que reclama la gent de la Vall de Boí, però això és molt poc probable que succeeixi. Per compensar-ho, s'hi han fet reproduccions, que donen una bona impressió del que devia ser en els orígens.

Vertaderament, val la pena de visitar aquestes comarques, ja que a més d'aquestes joies del romànic pirinenc ben catalogades per la UNESCO s'hi poden admirar magnífics paisatges.

Si bé el conjunt porta el nom de Vall de Boí (que és la principal) de fet es tracta de diferents valls. Per anar a Boí i a Taüll, per exemple, a l'altura d'Erill haureu d'agafar un trencall a la dreta que us hi portarà i que després encara va molt més lluny en d'altres valls on aquests darrers anys s'hi han construït uns grans complexos amb molt bones pistes d'esquí. Si continueu per la vall principal, cap a la meitat trobareu el magnífic i anomenat balneari de Caldes de Boí, on hi ha surtidors d'aigua calenta i més amunt al final de la vall topareu amb la presa del pantà de Cavallers. Visita doncs, recomanada, pels qui encara no ho coneixen.

Francesc Bellmunt

HAMBURG

CIUTAT DE SUPERLATIUS

Hamburg ens evoca sobretot la gran ciutat a l'extrem Nord d'Alemanya, vora la desembocadura del riu Elba en aigües del Mar Bàltic, membre fundadora de la poderosíssima Lliga Hanseàtica, que durant segles, des de l'Edat Mitjana, fou tan important per al comerç i el transport, avui encara dos dels principals factors de la seva economia.

En aquestes notes d'un viatge de quatre dies efectuat allí a primers de setembre de l'any passat, no pretenem donar-ne una visió exhaustiva dels atractius turístics sinó més aviat presentar-ne l'actualitat, fruit de la felicitat conciliació d'un ric passat amb la vida moderna.

Hamburg, malgrat els grans canvis que ha experimentat al llarg del segle XX, sobretot els produïts pels bombardeigs de la Segona Guerra Mundial, que destruïren el 80% de la ciutat, i les transformacions socioeconòmiques de la vida moderna, conserva els seus superlatius: És la segona ciutat d'Alemanya, i el seu port, el principal del país, figura entre els més grans del món.

Tot i que la ciutat fou reconstruïda després de la guerra, l'excel·lent abundància de zones verdes pot explicar-se en part com una conseqüència d'aquell desastre.

Dels seus principals centres d'interès, comencem per esmentar-ne les cases tradicionals: Blanques mansions burgeses de rics comerciants del passat contrasten amb els edificis de maons típics del Nord d'Alemanya, en diferents gammes de color marró, enmig de les quals sobresurten les siluetes de campanars d'esglésies

luteranes històriques. Un d'ells, el de la Sankt Nikolai Kirche, altíssim, subsisteix ennegrit pel foc enmig de les runes del bombardeig de la resta de l'església, que no ha estat reconstruïda, i ha esdevingut monument símbol i memòria d'aquella tragèdia.

El testimoniatge dels llargs segles de pròsper comerç el trobem sobretot en la Speicherstadt, espai amb edificis d'entre cinc i set pisos concebuts

per a dipòsits on s'emmagatzemaven mercaderies com el cafè, el té, les espècies i els tapissos, que no estaven sotmeses a tarifes duaneres. Molts d'aquests dipòsits foren construïts en el tombant del segle XIX al XX i, tant pel material utilitzat —el maó—, com per algunes similituds arquitectòniques, recorden les antigues fàbriques

Vista d'Hamburg

catalanes, bé que tenen una altra ubicació: estan disposats en renglera vora algun dels nombrosos canals que s'entrecreuen per la ciutat i es poden travessar per ponts. Constituïen l'espai dedicat a magatzems més grans del món. Però d'ençà de la generalització del contenidor ha canviat la seva utilització i avui moltes vegades reviu convertits en originals restaurants, museus, sales d'espectacles o d'exposicions i amplien així la ja considerable oferta cultural que, juntament amb l'esport, està molt present en la vida de la ciutat.

Un d'ells és el Museu de les Espècies (Gewürzmuseum). Situat en el local on aquestes exòtiques i preuades mercaderies eren emmagatzemades, s'hi explica la història del pebre, el safrà, la canyella o la vainilla, per exemple, i s'hi pot participar en activitats per a identificar-les. Als rètols, de moment en alemany només –el museu és molt recent–, hi són vantades les propietats culinàries i terapèutiques d'aquestes substàncies vegetals, avui exposades dins els sacs i les caixes de fusta en què eren transportades originàriament.

Un altre local reconvertit és el Miniaturwunderland Hamburg, el museu més gran del món de models de ferrocarril i un dels més visitats d'Alemanya, que reproduïx l'activitat ferroviària, el paisatge i la vida de diversos països. El seu fundador, un hamburgès, Frederik Braun, en unes vacances a Zuric va veure una botiga de models de ferrocarril i va tenir la idea de crear-ne un museu a Hamburg. El conceberen ell i el seu germà bessó Gerrit, i avui les xifres que el quantifiquen i que van creixent, són espantoses: 4.000 m² de superfície, 900 trens en circulació per 12.000 km de vies, i 250.000 figures. En deu anys d'existència, ha tingut ja més de sis milions de visitants.

Però Hamburg no només restaura el seu patrimoni sinó que a l'antic port (Hafencity) –el nou s'ha condicionat en un espai molt més gran, de 87km², on tenen cabuda milers d'embarcacions i de contenidors– s'hi ha emprès la concepció d'un espai amb remarcables edificis d'arquitectura moderna, com la nova Orquestra Simfònica de l'Elba, que construeixen els arquitectes Herzog i de Meuron, de Basilea, damunt un centre comercial.

Al peu de cases noves o ja existents i de vegades unint-les, s'ha format un espai singular de convivència, sobretot per a joves: una mena de terrasses disposades en pendent amb places que porten noms de cèlebres navegants com Marco Polo, Magalhães o Vasco da Gama. Alguns edificis i la franja de maons en diverses formes decoratives que els fa de sòcol, així com el condicionament de l'espai de vianants vora l'Elba, són creació d'una arquitecta catalana que també ha deixat petjada en obres públiques

La Filarmònica de l'Elba (simulació)

de Barcelona com a membre de l'anomenada Generació dels 80: Beth Galí (Elisabeth Galí i Camprubí, Barcelona 1950) i el seu taller BB+GG Arquitectes.

El sòcol de la Vasco da Gamaplatz
amb la decoració de Beth Galí

Aquest espai, construït els darrers anys, no és la sola empremta catalana a Hamburg: El 1917 el professor universitari alemany Bernhard Schädel hi creà l'Iberoamerikanisches Institut, que més tard,

el 1943, desapareixia sota les bombes. Schädel, el gran col·laborador i amic del filòleg mallorquí Antoni Maria Alcover, fou un pioner de la lingüística catalana; ja el 1905 donava classes de català a la Universitat de Halle an der Saale, a la qual invità a estudiar tres becaris catalans un dels quals, Manuel de Montoliu, barceloní d'ascendència tarragonina, esdevindria lector de català i castellà a partir de 1920 a la Universitat d'Hamburg.

Pocs anys abans, un altre barceloní, Jordi Rubió i Balaguer, havia estat deixeble de Bernhard Schädel a Hamburg i hi donà també classes de castellà i de català. Allí adquirí uns coneixements particularment fructuosos per a Catalunya ja que estudià l'organització de la gran biblioteca, segons el sistema de la qual –més tard i per encàrrec del President de la Mancomunitat Prat de la Riba–, crearia a Barcelona la Biblioteca de Catalunya i l'escola de Bibliotecàries de la Generalitat. També va organitzar la xarxa de Biblioteques Populars i, durant la guerra de 1936-1939, va formar i dirigir el servei de biblioteques del front.

Si visitem la ciutat un dissabte a la tarda, ens sorprendrà la vida que hi ha, no només degut a la presència de botigues de luxoses marques sinó també perquè als hamburguesos els agrada de passejar. Ho fan especialment als voltants de l'Alster, un llac artificial vorejat de tendetes i atraccions. També es pot passejar en barca, lanxa o barcaça –i fins casar-s'hi, en alguna embarcació agençada com a església!– per les aigües de l'Elba; moltes vegades aquestes embarcacions ofereixen al mateix temps serveis de restaurant: als menús no hi falten mai els peixos fumats (amb la salsa rosa o la de rave picant), la col llombarda amanida, però també el pebrot, l'albergínia i el carbassó –moltes vegades passats per la brasa– i el cogombre.

Ens va sorprendre la presència freqüent d'aquestes darreres hortalisses que semblaven provinents dels països meridionals. Uns mesos després, però, en tindríem la confirmació, quan va esclatar *la crisis del pepino*, que féu que el retiessin del mercat durant unes setmanes, mentre persistís la sospita que eren la causa d'una malaltia mortal.

Hem parlat de la presència constant del peix. Si hom vol assistir a la subasta que se'n fa al mercat, li caldrà, però, llevar-se molt d'hora, per a ser-hi a dos quarts de sis, que és quan comença: Diuen que només una cinquena part dels peixos són frescos, la resta ja estan fumats i empaquetats, de manera que el comprador, moltes vegades turista, pot endur-se'ls fàcilment.

Però, encara que només fos per conèixer aquell ambient ja val la pena d'anar-hi; a més a més, pel camí es pot observar la vida nocturna de la ciutat i contemplar el bell espectacle de la sortida del sol.

Finalment, a uns quilòmetres de la ciutat, podrem assistir a un altre espectacle també grandíolós però d'ordre tècnic, on tornem a utilitzar els superlatius:

La visita guiada a les extensíssimes instal·lacions d'Airbus Industries més grans d'Alemanya, on es munten i es fa l'acabat dels avions, fabricats en peces

a Toulouse, Cadis, Itàlia o en d'altres indrets de la mateixa Alemanya. S'hi poden veure, per exemple, les ales, la renglera de finestretes i la col·locació dels seients, el vernissatge final, etc. Només els sostres de les naus i els murs són grisos, les estructures on es recolzen els avions són tan acolorides que semblen un *lego* gegantesc. I els preus del

Un taller d'Airbus

dels avions són tan supersònics, especialment quan arriben grans comandes, com les dels emirats àrabs, que no es comença la feina abans que hagi estat abonada per endavant. Tots els avions es fabriquen de manera personalitzada, segon els dissenys de la companyia compradora.

Deixem Hamburg admirats del seu dinamisme, que sap compaginar tradició i modernitat, i oferir als visitants uns atractius turístics per als gustos més variats.

Carme Eberenz-Greoles

Hamburg és una ciutat-estat (un dels 16 estats federals d'Alemanya) i amb 1.800.000 habitants és la segona ciutat, després de Berlín

FERNEY – VOLTAIRE

A la vora de Ginebra hi ha un poble que s'anomena Ferney –Voltaire i sempre m'havia intrigat una mica aquest nom. De fet, antigament s'anomenava Ferney o Fernex, però en el 1878 se li afegí el nom de Voltaire en homenatge a aquest famós escriptor i filòsof que fou François Marie Arouet més conegut per Voltaire. Nascut el 21 de novembre de 1694 a Paris, tot el llarg de la seva vida, va alternar amb els grans de la cort, sense dissimular un cert menyspreu pel poble. S'oposà a les intervencions del poder i l'empresonaren a la Bastilla. Després s'exilià a Anglaterra. En l'any 1749 va anar a Berlin, a la cort de Frédéric II, però tingueren moltes discrepàncies i al cap de tres anys es refugia a Suïssa, principalment a les Délices (a la vora de Ginebra) fins que en el 1758, amb la seva neboda i governanta Madame Denis, va comprar a Ferney una gran propietat en territori francès. Allí creà alguns negocis, fins arribar a fer viure un miler de persones. Finalment, el 1778 va fer un viatge a Paris (sembla sense intenció de quedar- s'hi). Dos mesos després d'ingressar a la francmaçoneria, degut a la seva edat, la fatiga del viatge i algunes malalties que sofria, va morir a casa del marquès de Villette, deixant una considerable obra literària de la que destaquen *Zaire*, *Candide*, *Zadig*, *Mah et ou le Fanatisme*, *la Mirope Française* i moltes altres. Actualment, les cendres de Voltaire estan al Panteó de Paris, en una tomba davant de la d'en Jean-Jacques Rousseau amb qui en vida no s'apreciaven gaire.

L'intriga doncs de Ferney-Voltaire com deia al començament, em va fer decidir d'anar-hi a fer una visita. El castell es troba pràcticament a les afores de Ferney i actualment és propietat de l'Estat Francès, que el va adquirir en el 1999. El conjunt és una gran propietat amb una bonica esplanada davant de l'edifici. L'interior està ben conservat i moblat de l'època de Voltaire. A la

El Chateau de Ferney-Voltaire

part del darrera s'hi troba un jardí amb un bassal i grans arbres i també hi ha als costats altres trossos de terra enjardinats i dependències pròpies dels castells. Es fan visites comentades que donen una completa visió de l'època. Tot plegat val la pena de fer-hi una visita, sobretot tenint en compte que no queda gaire lluny de Lausana.

Mercè Amela

PREMIS J. M. BATISTA I ROCA

Aquests són uns premis que l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) atorga anualment a 10 persones catalanes o catalanòfiles que s'han distingit en la tasca de dur a terme, de mantenir i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura catalana a l'exterior.

Aquest any, entre els escollits per rebre aquesta distinció hi ha en Marià Suana del casal de Baden-Wettingen i vicepresident de Casa Nostra de Suïssa, al qui felicitem molt efusivament per la merescuda tasca que des de fa molts anys, ha anat fent en favor del nostre país.

Marià Suana

Els altres guardonats en aquests XXIII Premis J.M. BATISTA I ROCA del 2011 són:

- John Dagenais de Culver City (Califòrnia, EUA)
- Joan Dorandeu de París (França)
- Stephan Koppelberg de Bonn (Alemanya)
- Pasqual Mellai de l'Alguer (Sardenya, estat italià)
- Charles Merrill de Roma (Estat italià)
- Patricia Petherbridge de Burnaby (Canadà)
- Patricio Rigobon de Venècia (Estat italià)
- Anna Sawicka de Cracòvia (Polònia)
- Tomàs Soler Pereyra de Madrid (Estat espanyol))

El Centre Català de Lausana felicita a tots aquests premiats d'enguany que el pròxim dia 11 de novembre rebran el guardó al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, de mans del nou alcalde Xavier Trias. L'acte serà seguit d'un sopar a l'Hotel Catalonia Rambles (Pelai 28).

Josep Maria Batista i Roca (Barcelona, 1895 – 1978)

Historiador, etnòleg i polític, tingué una gran activitat cultural i política, tant a Anglaterra, on exercí de professor d'història al Trinity College de la Universitat de Cambridge, com a Catalunya.

Entre moltes altres obres, el 1927 publicà el Manual de l'excursionisme i també fou un dels promotors de l'Anglo-catalan Society.

EN LA MORT DE RAMON SUGRANYES DE FRANCH

El soci honorari del Centre Català de Lausana, el Professor Sugranyes, ens ha deixat per sempre. El proper mes d'octubre hauriem pogut celebrar els seus cent anys, però ens haurem de limitar a assistir a la missa funeral que es celebrarà el dia 28.X.2011 a 2/4 de 8 del vespre a l'església de Santa Maria del Mar a Barcelona.

El seu recorregut per la vida el va dur a la Federació Universitària no confessional, a la Universitat Autònoma de Barcelona i al seu secretariat. Catòlic liberal, no va suportar els terribles esdeveniments viscuts a Barcelona com a conseqüència de la revolta militar del juliol de 1936. Aprofitant l'assistència a un congrés, se'n va anar a Ginebra per a no tornar.

Ramon Sugranyes de Franch

A Suïssa l'esperava una situació difícil en el si de la comunitat religiosa: els uns l'empenyien a tornar a "Espanya" a lluitar pel Crist Rei, però ell no ho veia clar. D'altres (Carles Cardó, Vidal i Barraquer, Charles Journet, Maritain i d'altres) el convencen de triar un altre camí que Sugranyes seguirà tota la vida durant: la recerca de la Pau. Va llegir l'obra d'Alfredo Mendizábal "*Aux origines d'une tragédie*". En el pròleg, Maritain deia que la noció de "guerra santa" no era cristiana

sinó musulmana; els cristians no podien creure que una guerra pogués ser santa. Mai! I es va dir a si mateix: "Aquests són els meus" i ho vàren ser fins al final. La seva activitat al sí de la comunitat cristiana, sobretot amb Pax Romana, el va dur a conèixer molts papes, una llista llarga de la qual li plaïa recordar-ne facècies. Fa molts anys Serra d'Or, la gran revista de Montserrat, li va publicar una sèrie d'intervius sota el títol genèric de "Els Papes que he conegut". La seva participació als esdeveniments de l'Església el va dur al summum amb la participació (de la primera tongada) com a auditor laic al Concili Vaticà II.

A l'arribada a Suïssa, va conèixer els prohoms catalans que, com ell mateix, havien fugit de les persecucions polítiques i religioses. Entre ells, Cambó, i Patxot. Aquest darrer li va proporcionar els mitjans econòmics que li permeteren acabar els estudis i entrar a la Universitat de Friburg com a docent, primer com a lector de llengua castellana i més tard amb la càtedra on treballarà fins el final. Aprofitant el lloc i el seu prestigi personal, quan la demanda es feia sentir, també ensenyava la llengua catalana al mateix nivell. Quan jo el vaig conèixer, molts dels seus alumnes eren sudamericans i sovint tenien problemes: el Professor Sugranyes

sempre estava disposat a donar-los un cop de mà fins a trobar-ne el desllorigador. I aquest col·lectiu d'alumnes se l'estimava molt. Pel que fa a Cambó, Sugranyes, que li reconeix moltíssimes qualitats, la crítica "l'intent de salvar in extremis la monarquia d'Alfons XIII, el 1930 i l'ajuda incondicional als militars sublevats, el 1936" [*Militant per la Justícia. Memòries dialogades amb el pare Hilari Ragner* pg. 220-221.]

A finals de la dècada dels cinquanta, arriba a Suïssa una nova migració catalana ben diferent a la del 36-39 de caràcter majoritàriament política. La de la segona mitat de segle es posa en marxa com a conseqüència de l'obertura de les fronteres espanyoles després de vint anys d'isolament. En part era una migració social, però també era per a molts el resultat d'una curiositat continguda durant lustres. Ràpidament, els catalans nouvinguts s'organitzen i creen Casa Nostra, associació que reunirà la majoria de catalans nacionalment conscients. Ràpidament, Ramon Sugranyes s'hi acosta i ens "adopta": a les grans avinenteses sempre va assistir-hi o millor encara, va participari-hi activament: recordem els tres Jocs Florals de Barcelona celebrats a Suïssa, ell va esser-ne mantenidor. A les Festes Majors molt sovint va preparar i llegir el pregó de la festa. Ell ha actuat també als dos homenatges a Vidal i Barraquer, cardenal, primat d'Espanya, mort a l'exili durant la dictadura de Franco. Va donar conferències, cursos de català, ben simpàtics, sobretot a Berna d'on va ser soci molts anys i President dels *Amics Catalans de*

Berna. Va assistir i participar activament a gairebé totes les Assemblees Generals, tant de Casa Nostra com a vegades de les Associacions locals.

Berna. Va assistir i participar activament a gairebé totes les Assemblees Generals,

Ramon Sugranyes, president del casal Amics Catalans de Berna, amb Teo Ruiz (vicepresidenta) i Toni Solé (directiu de la Federació Catalana de Bitlles i Bowling, rebent una placa commemorativa pel primer casal que disposa d'un joc de bitlles catalanes. 2005

tant de Casa Nostra com a vegades de les Associacions locals.

Des d'aquestes ratlles, els catalans de Suïssa manifestem el sentit condol a qui ens ha acompanyat durant tants anys i de qui hem rebut tant d'afecte i generositat .

Silveri Kirchner

LA MARSELLESA

La *Marsellesa* es l'himne nacional francès. Pocs països al món tenen un himne tant significatiu com el que agermana als francesos. La seva força, esperit patriòtic, empena i aixecament popular, el fan únic. A més, si considerem amb les circumstàncies que va ésser escrit, té quelcom de mític, de la manera que els francesos en feren el cant de la seva identitat, ja fa més de dos-cents anys. Aquesta peça la va compondre Rouget de Lisle, oficial de l'exèrcit francès a Estrasburg en

Rouget de Lisle cantant *La Marsellesa*

l'abril del 1792. Unes setmanes més tard es va cantar en un gran banquet patriòtic a Marsella. Fou així que li va quedar el nom i quan els federats de Marsella participaren el 10 d'agost d'aquell any en la in-surrecció de les Tuïlleries, ho feren al compàs d'aquest cant patriòtic. Com que el cant és bonic i tingué molt èxit, al cap de tres anys (el 14 de juliol del 1795) fou declarat l'himne nacional francès i encara avui guarda

tota la frescor i tot el valor com el

primer dia que el van cantar els nostres veïns.

Si escoltem himnes d'altres països en sentim de tota mena. Alguns els trobo pesats, feixucs, monòtons que en comptes d'aixecar l'ànim patriòtic, més aviat produeixen ensopiment i letargia. D'altres alegres i gallarets, airosos, quasi balladors, forts i estridents, espessos i buits, n'hi ha per a tots els gustos, però fins ara, no n'he trobat cap que m'inflami tant com la bella Marsellesa dels francesos.

Admiro la festa nacional francesa del 14 juliol, quant a totes les ciutats i pobles de l'Estat, amb les autoritats reunides al complet presidint la tribuna oficial, des de l'extrema dreta a l'extrema esquerra, mudats amb el faixí *bleu-blanc-rouge* i la mà al pit, canten La Marsellesa, amb el més pur estil republicà. Ho trobo exaltant i fins i tot els envejo.

L'estiu passat vaig assistir a totes les competicions dels Campionats d'Europa d'Atletisme celebrats a Barcelona. Érem un grup de suïssos, voltats de francesos, anglesos, alemanys, etc.. i alguns espanyols. Hi ha la costum que quan un atleta guanya, seguidament s'interpreta l'himne nacional del seu país i els seus connacionals també el canten, però quant guanyaven els espanyols, que havien d'esser els meus, ningú cantava, ningú. Perquè això? per la senzilla raó que l'himne espanyol no porta lletra, ah! Doncs hagué d'explicar a tots aquells bons amics meus

europèus aquesta raresa. Però, naturalment, també calgué informar-los que jo, com a català, si que tenia un himne, amb lletra pròpia, i una senyera pròpia i que a Catalunya no ens falta res de res, que som una nació, però ... no tenim Estat. Quasi tots ells, sorpresos ho varen entendre. Això és el mal que arrosseguem des de fa segles i que un gran dia s'haurà de canviar.

I el dia que el suïss Rothlin va guanyar la Marató, davant d'un espanyol, junt amb els meus amics suïssos vaig cantar l'himne nacional amb una senyera vermella amb la creu blanca a la mà i molt content de trobar-me voltat de vertaders patriotes. Això passava a l'Estadi Lluís Companys de Montjuïc, en el simbòlic dia del primer d'agost del 2010, dia de la festa nacional suïssa.

Barcelona. Estadi Lluís Companys

I tornant a la nostra

Marsellesa, se m'acudeix aquesta reflexió absurda, bastant de ciència-ficció. Us imagineu una Espanya en que l'himne nacional se'n digués *La Barcelonina*? impossible! A França, el fet de que el seu himne porti el nom de la segona ciutat francesa no esparvera ningú. L'esperit republicà francès admet sense problemes quelcom tant simbòlic vingut del sud del país, fent prova de tolerància i democràcia.

Mentrestant, escoltem fervorosament *La Marsellesa*, com a peça mestre dels cants patriòtics.

Pere Canyameres Petit

CONCURS

En els nostres Butlletins, a vegades se'ns hi escapen algunes faltes d'ortografia, però ara n'hi haurà alguna més que hem posat expressament perquè un dels nostres lectors pugui rebre una recompensa. El premi el guanyarà aquella o aquell que hagi trobat més faltes, que haurà d'apuntar en un paper i enviar-lo a l'adreça del Centre:

Centre Català de Lausana
Concurs ortogràfic
Rue de Genève 91
CH - 1004 Lausanne

AUCA DE LES QUATRE COLUMNS CATALANES

Cap a 1919
Barcelona fa enrenou.

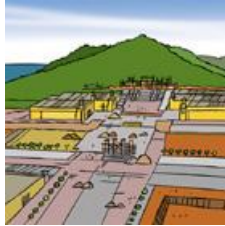
Quatre columnes gegants,
síntesi dels catalans.

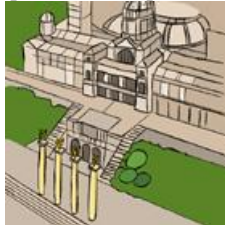
Fins a vint metres d'altura
amb capitells les atura.

Com els rajos que amb raó
escrutaven l'horitzó.

La ciutat té un gran turó
que és un nou aparador.

En un marc fenomenal,
són un símbol nacional.

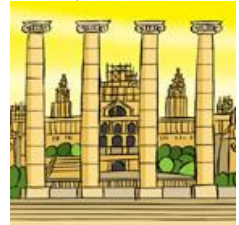
Per plasmar-hi l'ideal
de la pàtria que ens cal:

Deu anys després, ai senyor!,
ens governa un dictador.

Josep Puig i Cadafalch
de la senyera fa un calc.

Que al bell mig de la inglera
fan present nostra bandera.

Quatre victòries alades,
per dissort nostra oblidades.

Miguel Primo de Rivera,
que les esbotza amb quimera.

AUCA DE LES QUATRE COLUMNS CATALANES

Convertint aquell redol en un àmbit espanyol.

que va fer la Dictadura contra la nostra cultura.

Així ho pregon a la Xarxa i mig món es posa en marxa.

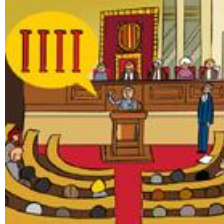
I el ferm poble català a tothom deixa ben clar

I així esborra la memòria d'una part de nostra història.

Per això i per dignitat deixem clar a l'autoritat:

La demanda és evident, fins arriba al Parlament.

que són el nostre homenatge, als catalans amb coratge.

Tres quarts de segle han passat i cal refer el disbarat

«Que les columnes d'ahir les volem avui i aquí!»

Finalment a Montjuïc torna aquest trofeu antic.

Als catalans de l'ahir i també als que han de venir.

Text: Ramon Cuellar / Joan Vilamala
Il·lustracions: Jaume Gumianes

TENIM UN NOM QUE EL SAP TOTHOM...

Aquesta secció neix per l'amor que qui us escriu sent pels colors blau i grana. Li ve de petit, molt de petit, de quan els Reis Mags li van portar el millor regal que mai podia haver rebut: Una equipació del seu equip, una equipació del Barça.

La crònica d'en Xavi

Arrenca una nova temporada, posem el comptador de títols altra vegada a zero i per tant cal oblidar tot el que s'ha guanyat, però abans d'engegar permetem-nos el goig de repassar per darrer cop el que vam fer la temporada 2010-11!

Per resumir-ho en "quatre paraules": Madrid, Lliga i Champions, Mourinho i "Por qué"?

El Madrid va ser un duríssim rival a batre, en totes les competicions. A la lliga espanyola els equips cada cop semblen, o són, més fluixos. Barça i Madrid estan molt per sobre, i això fa que qui deixi escapar algun punt contra qualsevol altre equip es pot quasi despedir de la lliga. Al Madrid ens el vam trobar a totes les competicions, a la lliga una altra exhibició i un 5-0 per la història; a la Copa del rei ens van vèncer a la pròrroga en un partit que haguéssim pogut guanyar, llàstima; a la Champions ens els vam trobar a les semifinals i els vam doblegar demostrant que, ara per ara, som bastant superiors.

A nivell de títols, Lliga, Champions i Supercopa d'Espanya que reflexa que a dia d'avui som el millor equip d'Europa, i això és quasi dir també que som el millor equip del món. El millor és que tothom ho reconeix, bé tothom no...

En Mourinho ha estat el nou entrenador del Madrid. Semblava que tot es conjurava per intentar batre el Barça: L'enemic esportiu més gran contracte l'entrenador que es creu que ha nascut per guanyar-ho tot, i que per aconseguir-ho tot s'hi val. Molts es fregaven les mans pensant que aquesta combinació resultaria letal pel Barça, però al final no ha estat així. I això, que ho han intentat tot: Acusacions de dopatge, favoritismes amb els calendaris i amb els àrbitres, tant a Espanya com a Europa... Malauradament per ells, tot ha resultat estèril i a més des d'Europa, més neutral que Espanya i els seus mitjans de comunicació, ha reconegut que el Barça és actualment el millor equip de futbol i que el Madrid ha fet el ridícul.

"Por qué"?... N'estic segur que en Mourinho sap la resposta a tots els seus "porqués" però lògicament no ho pot dir. Ell, que és el millor entrenador i que té l'equip més car de la història no pot dir admetre que quan les coses es fan bé, tard o d'hora, els resultats acaben arribant. Admetem-ho, el Barça no sempre ho ha fet bé en la seva història, però sí en els darrers anys i ara s'estan recollint els fruits. La combinació d'entrenador i majoria de nois de la casa, que s'estimen el club i que

entenen a la perfecció la filosofia, fa entrar al Barça en un cercle virtuós, del que n'estic segur, li continuarà reportant molts èxits. I més, si a la casa blanca, enlloc de posar-hi remei, continuant queixant-se i comprant més jugadors a preu d'or. Qque per molts anys continuïn així.

Els semàfors d'en Pau

Ventes: Aquest estiu s'ha fet un parell de ventes complicades. Jugadors com Bojan corrien el perill d'enquistar-se dins el Barça. Jugadors prometedors que no estaven tenint minuts en aquest Barça superior i que amb la seva venda podran progressar i, si cal, en un futur recuperar-los.

Fitxatges: Poc a poc i bona lletra, sembla la filosofia presa aquest estiu. Les altes s'han dut a terme amb secretisme, sense les famoses filtracions; sense presses, a vegades per a desesperació de tots però la millor manera de dur a terme negociacions; pocs fitxatges, si no cal no es fitxa a diferència d'altres temporades que semblava que s'havia de fitxar de cara a la galeria.

Eliminació de les seccions: la filosofia és fàcil, millor invertir diners en mantenir les seccions importants a un primer nivell que no pas gastar-se'ls en mantenir seccions com la de beisbol.

La Masia: en principi només canvia de localització i no hauria de suposar un canvi en la nostra pedrera d'incalculable valor. Ara bé, si aquest "en principi" se'ns gira en contra el semàfor hauria de ser del vermell més vermellós mai vist. El temps ho dirà...

CURS DE ZUMBA

Què és la Zumba?

Les millors coses s'inventen per atzar, com la penicil·lina, els rajos X,... Aquest és el cas de la Zumba, que es va crear als anys 90 a Colòmbia per Alberto Perez ("Berto") quan anava a donar un curs d'aeròbic i es va oblidar la música a casa. Va haver d'improvisar amb la música que portava al cotxe, tot creant sense adonar-se una nova disciplina que barreja la gimnàstica i la dansa amb ritmes llatins.

Més tard, cap al 2001, Berto arriba als Estats Units i l'èxit de la zumba entre la comunitat hispana és immediat. Avui en dia, es practica a 110 països amb més de 10 milions de persones que la practiquen regularment.

La professora:

La Raquel Terrés-Cristofani és diplomada en Enginyeria Matemàtica per l'EPFL i certificada Instructora de fitness per la FIT (Fitness International Training School). Entre les seves especialitats trobem:

- Zumba
- Zumba Gold (Zumba per adults sense fons físic, persones grans, dones embarassades....)
- Zumbatomic (Zumba per nens)
- Pilates
- Fit Box
- Personal Training

És una persona molt dinàmica i propera que munta uns cursos amb molt de ritme, divertits i d'alta qualitat.

Els cursos al CCL:

Els cursos setmanals i mensuals al CCL han tingut un gran èxit, amb una mitjana de 15 persones per curs. Trobem gent de totes les edats i condicions físiques, ja que la zumba es pot adaptar fàcilment a la persona que el practica. Bàsicament trobem coreografies de salsa, merengue, reggaeton, hip-hop, pop... on es combinen d'una manera molt divertida per aconseguir cremar aquelles calories que ens sobren, ajudant-nos a mantenir-nos en forma.

Els preus són molt competitius, doncs trobem les targetes de 10 sessions d'una hora per 140 CHF (pels socis del CCL) i 160 CHF (pels no socis) a consumir en 4 mesos i que serveixen tant per les classes regulars dels dimarts al vespre com per les sessions de primerclass dels diumenges al matí. Per aquelles persones que volen venir només un cop en diumenge, els preus també estan molt bé, 16 CHF pels socis i 20 CHF pels no socis, amb un petit aperitiu en acabar per poder rehidratar-se...

Animeu-vos, no us en penedireu!

Trobareu totes les informacions a la circular mensual, a la web del centre i també al facebook, a la comunitat de *Catalans a Suïssa* i també a la de la Raquel:

<http://www.facebook.com/pages/Zumbasanne/147251705314080>

També podreu llegir l'article publicat a Le Matin i veure els vídeos a:

<http://www.lematin.ch/guide/comparatif-consommation/cardio-latino-caliente-345028>

ZUMBA

Entre fitness et danse sud-américaine, cette nouvelle pratique fait un tabac.

CARDIO LATINO, CALIENTE!

Vous cherchez à brûler des calories tout en vous amusant sur des rythmes latins? La zumba est pour vous! Facile à pratiquer, elle vous apporte un coup de boost grâce à ses effets cardio-vasculaires. Mieux, elle est accessible à tous, quel que soit votre niveau de fitness. Elle est née en 1999, dans une petite ville de Colombie, à Cali. Elle a été créée par Alberto Perez, un professeur de danse qui a voulu mêler la zumba à la fitness. Elle est devenue une véritable mode de vie. Elle est pratiquée dans plus de 100 pays à travers le monde. Elle est considérée comme l'un des sports les plus populaires au monde. Elle est pratiquée par des personnes de tous âges et de tous niveaux de fitness. Elle est une excellente façon de brûler des calories et de se divertir. Elle est pratiquée dans de nombreux clubs de fitness et dans des salles dédiées à la zumba. Elle est une excellente façon de commencer sa journée ou de terminer sa soirée. Elle est une excellente façon de se connecter avec soi-même et avec les autres. Elle est une excellente façon de vivre mieux.

«UN DÉBUTANT GRILLE DÉJÀ ENTRE 300 ET 400 KCAL, UN AVANCÉ PEUT BRÛLER JUSQU'À 800 KCAL.»

Raquel Terré-Cristofani, enseignante de zumba à Lausanne, explique que la zumba est une pratique complète, qui combine la danse, le cardio et le renforcement musculaire. Elle est pratiquée dans de nombreuses salles de fitness à Lausanne, à l'adresse suivante: www.zumbasanne.ch

LA ZUMBA, C'EST QUOI?
C'est une pratique de fitness qui combine la danse et le cardio. Elle est pratiquée dans de nombreuses salles de fitness à Lausanne, à l'adresse suivante: www.zumbasanne.ch

POURQUOI ÇA PLAIT?
La zumba, on adore parce que les mouvements sont simples et accessibles à tout le monde. Avec elle, il faut beaucoup rire pendant, parce que les gens ont beaucoup de plaisir à participer et cette pratique fait travailler tout le corps. Mais elle est aussi très amusante. Elle est pratiquée dans de nombreuses salles de fitness à Lausanne, à l'adresse suivante: www.zumbasanne.ch

LE LOOK ZUMBA

Il se décline en deux éléments-clés: le brassière, qui recouvre les épaules, et le haut, qui est en volume et en mouvement.

BRASSIERE
53 FR. 90

HAUT
54 FR. 90

PARFUM
24 FR. 90

LEONOR
24 FR. 90

POSTAL
504 FR. 90

Pour se faire un look zumba, voir l'adresse de référence sur internet: www.zumbasanne.ch

L'ÉQUATION CHORÉGRAPHIQUE

Shakira est devenue la reine de la zumba. Elle est pratiquée dans de nombreuses salles de fitness à Lausanne, à l'adresse suivante: www.zumbasanne.ch

1- Marche
On avance le poids du corps sur la pied en avant et on tourne la hanche.

2- Les bâtons
On fait croiser les bras en haut et on tourne un peu le corps.

3- Les cotillons
On avance les bras en avant et on tourne le corps.

4- Les phalènes
On avance les bras en avant et on tourne le corps.

5- Du feu, s'il y a
C'est la fin du mouvement du feu. On tourne sur soi-même et on avance les bras.

UNE CHORÉGRAPHIE TYPIQUE SUR UN AIR DE MÉRÉQUÉ signée Raquel Terré-Cristofani

ARTICLES DE MARXANDATXE

Com a novetat de primavera, el grup de joves del Centre ha posat en marxa un projecte de venda d'articles de marxandatge.

La primera acció es va dur a terme durant la festa de Sant Jordi, on els assistents van poder comprar complements femenins tals com collarets i braçalets de roba fets a mà a uns preus molts interessants.

Podreu trobar totes les fotografies amb els preus i les disponibilitats al facebook a la comunitat de Manualitats al CCL o posant-se en contacte amb nosaltres. S'accepten encàrrecs personalitzats.

La segona acció es va dur a terme durant la retransmissió del partit de futbol de la final de la Champions on es van posar a la venda les noves samarretes, tasses i estoretes pel ratolí amb l'eslògan de *Catalans a Suïssa*.

Per les samarretes, es disposa de totes les talles per adults en blanc i en negre. Pels nens, es faran samarretes per encàrrec personalitzat.

Com adquirir-les? Molt fàcil, directament al centre durant qualsevol activitat, per telèfon o contactant per e-mail, on se us informarà personalment.

			
Socis CCL	20 CHF	25 CHF	15 CHF
No socis CCL	25 CHF	30 CHF	18 CHF

No us en quedeu sense!!!!!!

Continuem amb una secció de cuina: les receptes dels plats típics catalans que s'han realitzat a les darreres festes per socis del centre. En aquest cas, la calçotada i la coca de Sant Joan.

Calçotada

Cuiners: Ignasi Melià com a cap de cuina

Recepta del Club de Cuines

"El calçot, el porró i els castellers, tres coses nostres que sempre m'han fascinat. Surten de la terra i em fan mirar el cel". Bigas Luna (pròleg del llibre "La Cuina del Calçot" de Joan Jofre i Agustí Garcia, edicions Cossetània)

El calçot es un ceba tendra, blanca i dolça, que cuita al foc viu és la base de la calçotada, convertida en un regal per al paladar, capaç de satisfer els més exigents gourmets, té fortes connotacions de festa i trobada. A Valls, la ciutat d'on és originària la calçotada se celebra a finals de gener, des de l'any 1982 la calçotada popular de més renom. Les calçotades se solen fer des de finals de l'hivern fins al març o principis d'abril, segons la temporada.

El primer plat del menú típic de calçotada són els calçots (normalment entre 10 i 20 per persona), servits en teules per mantenir-ne la temperatura, amb la salsa típica que els acompanya, la salvitxada o bé el romesco. Després se sol menjar carn a la brasa amb torrades, acompanyada de vi negre o cava i amb taronges de postre.

Com que els calçots se serveixen tal com surten de la graella i cal pelar-los (la part exterior ha de cremar-se) i sucarr-los a la salsa, és habitual posar-se un pitet per evitar tacar-se la roba.

Ingredients per la salsa:

- 100 gr ametlla torrada pelada
- 30 gr avellana torrada i pelada
- 5 tomacons madurs escalivats
- 1 cabeça d'all escalivada
- 1 dent d'all cru
- 80 cl d'oli d'oliva suau
- 1 llesca de pa xopada en vinagre de vi
- la polpa d'una nyora

Preparació:

Abans de coure els calçots, se'ls escurcen les fulles més llargues i se'ls talla un tros d'arrel. A continuació, i sense rentar-los ni treure'ls la terra, es posen a la graella sobre flama viva, tradicionalment de sarments de ceps. Una vegada cuits s'emboliquen amb papers de diari per tal que acabin d'estovar-se i mantinguin la calor. S'acostumen a servir encara embolicats i posats sobre una teula.

Per fer la salsa de romesco per calçots: En un morter o batedora posarem els fruits secs i els alls. Ho picarem bé i hi afegirem la polpa de la nyora i la llesca de pa.

Quan ho tinguem aixafat i homogeni, posem el tomàquet passant-lo per un colador xinès, així separarem la pell i les llavors que no les volem. Anem remenant i afegint-hi l'oli a poc a poc fins que ens lligui bé la salsa. Rectifiquem de sal i pebre negre i ja ho tindrem llest per servir.

Nota: Aquesta salsa seria la bàsica. A partir d'aquí hi ha multitud de variants i no es pot dir que una sigui millor que l'altra. Hi ha qui hi afegeix una culleradeta de pebre vermell dolç i hi posa menys tomàquet per fer una salsa menys atomacada. En lloc de pa xopat amb vinagre el que es pot fer és fregir la llesca de pa i afegir el vinagre a la salsa.

Coca de Sant Joan - Coca de llardons o de greixons

Cuiners: Montserrat Ferrer i Joan Isaac Biel

La coca de llardons és una coca tradicionalment consumida el Dijous Gras i a les revetlles d'estiu, tot i que actualment es pot trobar a qualsevol època de l'any. Antigament s'elaborava amb pasta de pa, on s'hi barrejaven llardons i es cobria de sucre. Avui, és una coca dolça feta bàsicament amb llardons i pinyons, damunt d'una pasta de full. Se'n troben de mida individual, de consum quotidià per esmorzar o berenar, o de grosses, que s'acostumen a fer pel Dijous Gras i les revetlles de Sant Joan, Sant Pere i Sant Jaume i es mengen acompanyades de vi dolç o cava. És originària dels Pirineus catalans.

Ingredients:

- Massa de pasta fullada (congelada o fresca)
- 150 gr de llardons
- 100 gr de pinyons o barreja de pinyons i ametlles filetejades a bastonets
- 150 gr de sucre
- un ou

Preparació:

Esteneu la pasta fullada intentant fer un rectangle. Us imagineu que la massa són tres parts iguals i a la del mig o centre poseu la meitat dels llardons una mica esmicolats, després tireu per sobre sucre i si voleu un raig d'anís, ho cobriu amb un altra de les tres parts de l'extrem i amb un corró ho xafeu. A sobre torneu a posar l'altra part dels llardons esmicolats, sucre i anís (opcional) i ho torneu a cobrir amb la 3a part de l'altre extrem i passeu de nou el corró.

Us ha de quedar un rectangle de les mides de la safata del forn. Ho pinteu amb ou batut, per sobre hi tireu pinyons i sucre i ho poseu al forn fort 180-200°C fins que estigui daurat (uns 20-30 minuts).

BON PROFIT!!!!

EN DEFENSA DE LA NOSTRA LLENGUA

... El tema lingüístic és un element bàsic de la nostra identitat. Del tot bàsic. No hi podem renunciar. No podem permetre que per motius polítics, jurídics o demogràfics el català quedi situat en una rampa que porti a la seva residualització. ... I en el cas que es volgués fer impossible la immersió lingüística, des del meu punt de vista això hauria de significar la impossibilitat de col.laborar, amb qui ho proposés o ho imposés. Fos qui fos. Aquí i a Madrid.

... El català és el que confereix personalitat pròpia a Catalunya. Per això requereix un tracte preferent.

... Fins ara ni el PP ni el PSOE ho han acceptat, és cert. Però les coses s'han posat d'una manera que ja no es pot tergiversar. Ni ells ni nosaltres. Ells, perquè Espanya està en crisi. En sortirà, però és una crisi greu, econòmica, política i social, i institucional. I justament una de les coses que més malament van és l'Estat autònom, fruit de les ganes de diluir l'autogovern català. Ara ells també diuen que s'ha de modificar. Amb més café para

todos rebaxat? Això no ho podem acceptar.

(Extret d'una intervü a Jordi Pujol Soley, expresident de la Generalitat de Catalunya, publicada a EL PUNT AVUI del 21 d'agost del 2011)

DIADA DE SANT JOAN

El dia 26 de juny, varem celebrar la tradicional diada de Sant Joan a l'Stand de tir de Gingins. Erem unes 50 persones, entre joves, petits i grans. Per dinar estava previst menjar arròs negre o fideuà, segons el gust de cadascú, però envasat amb llauna. Aquest és un producte fet casolà per una empresa de Palamós, que s'ha especialitzat en preparació de brous per a arrossos d'una manera sana (sense colorants ni conservants ni potenciadors de sabor). Aquí a Suïssa només es pot trobar en algunes botigues especialitzades (www.justmarriedweb.com)

Això fou una bona idea i una descoberta per molts, a més d'estalviar-nos feina. El sistema funciona d'aquesta manera: En un pot de llauna hi ha el brou i els acompanyaments i en un altre envàs hi ha l'arròs o els fideus. Primer s'obre la llauna, es passa el contingut a una cassola i es porta a ebullició. Després s'hi afegeixen els fideus o l'arròs. Es remena tot i uns setze minuts més i ja està a punt. El resultat final és un plat de molt bon menjar. Seguidament varem menjar la coca de llardons feta per la Montserrat. Molt bona i lleugera i que va anar molt bé amb el cafè .

Després del dinar, varem fer jocs de sobretaula tots plegats i també hi va haver un bingo amb premis pels guanyadors.

Tota la diada va anar de primera, amb un temps esplèndid i un ambient molt bo. El dia se'ns va fer curt.

Així que ... fins l'any que ve amb el mateix èxit.

Cristina Philoreau

Diada de Sant Joan del CCL a Gingins

PLAÇA

MAJOR

- Què Peret, com va la crisi ?
- Quina crisi ?
- Caram, que potser no te n'has assabentat que vivim una gran crisi financera ?
- Si vols que et digui la veritat, això de les finances sempre m'ha passat una mica per alt.
- Però ara sembla que la cosa és greu i que les perspectives no són gaire bones. Molta gent perd la feina i en alguns països, com Espanya parlen d'un vint per cent de parats.
- Si, però la majoria cobra un subsidi i molts altres van treballant una mica per aquí i una mica per allà. És possible que n'hi hagi alguns que la passen malament, però la gran majoria viu bastant bé. La prova és que als restaurants i als espectacles, la gent no hi falta. Però ja que em parles d'aquest gran percentatge de gent que no té feina, et diré que hi ha coses que no he comprès mai, com per exemple que en un país com Espanya, en el que diuen que els aturats no han baixat mai del deu per cent, hagin deixat venir tanta gent de fora.
- Home, és la gent del país no vol fer certes feines perquè estan mal considerades i es paguen poc.
- I quin és el remei?
- No n'hi ha.
- Si que n'hi ha i és un remei molt lògic i d'una claredat diàfana.
- Expliquem-ho
- Doncs mira, aquells que ara cobren suposem 3000 francs per fer una feina poc considerada i mal pagada, que ens hi donin 4000 i a aquells que ara cobren cinc o vuit o deu mil, que ens hi donin 2000. Assumptes solucionats, però ja sé que això no es farà mai, perquè els qui haurien de dictar aquestes lleis són els que en cobren cinc o vuit o dotze o vint mil o encara molts més.
- Tu m'estàs descrivint la doctrina de Mao.

- De Mao o de Jesucrist. El que passa és que cada vegada que s'ha volgut aplicar un sistema d'aquests ha degenerat en els caos que tots sabem, per culpa d'aquests dos grans mals de la humanitat que són l'egoisme i les ganes de manar. Les coses són bastant simples en teoria, perquè la majoria de problemes es poden arreglar amb diners i de diners n'hi ha molts, però ningú se'n vol desprendre. La frase més corrent en una d'aquestes discussions en les que es vol arreglar el món és *que paguin els rics*. És lògic, però d'entrada ens trobem amb dues dificultats majors. La primera consisteix a saber qui són els rics. Jo crec que tu i jo som rics, si ens comparem amb aquesta gran quantitat de milions de persones que en el món encara viuen en la misèria completa sense poder ni menjar, però si ens demanen de participar, segur que direm que no som nosaltres els qui hem de pagar, sinó aquesta enorme quantitat de gent que són molt i molt més rics que nosaltres. L'altra dificultat és la de que en el suposat que es puguin identificar tots aquests rics, en el moment en que se'ls hi apliquin uns impostos elevadíssims (com hauria de ser) tocaran el dos cap al país veí o algun altra paradís fiscal on no hagin de pagar i el país d'origen que volia enriquir-se amb els seus diners, s'empobrirà. I això només es pot arreglar si tots el països tenen les mateixes lleis i els mateixos impostos. Segur que un dia s'arribarà a aquesta solució, però abans encara ha de ploure molt i molt. No és per aquesta generació ni probablement per la que vindrà després, però s'hi arribarà.
- Que per ara no tenim remei, vaja.
- De remeis parcials i puntuals sempre n'hi ha. Aquesta crisi passarà, com han passat moltes altres que hi ha hagut al llarg dels segles. Amb matisos i procediments renovats, la història es repeteix i allò que diu la Bíblia dels 7 anys de vaques magres i els altres 7 de vaques grasses encara no s'ha desmentit mai.
- Doncs, resignació. Però hi ha certs problemes, diguem-ne *populars* als que s'hi podria posar remei. Em refereixo a aquests sous astronòmics de directors de bancs o de grans empreses, de gent de l'esport o fins i tot de la política. Difícil de comprendre, per ex. que es puguin pagar desenes de milions per un jugador de futbol.
- Estic d'acord amb tu i crec que això dels futbolistes seria molt fàcil d'arreglar. Només caldria obligar que els jugadors siguin nascuts a la localitat de l'equip a que pertanyien o que hi portin un temps de residència (dos o quatre anys per ex.) abans de poder-hi jugar en una competició oficial. Fàcil, no?
- Fàcil si no hi haguessin tants interessos creats, perquè a més dels mateixos jugadors hi ha moltes altres persones que es lucren amb aquestes transaccions milionàries.
- . Sempre topem en la mateixa pedra. Com deia aquell ... *amb raó o sense raó, el pobre a la presó*.

LA BIBLIOTECA DEL CENTRE CATALÀ DE LAUSANA

El Centre Català de Lausana està reorganitzant la seva voluminosa biblioteca.

Ara ja tots els llibres porten una etiqueta i estan classificats i col·locats a les diferents prestatgeries. Encara queda per realitzar però una etapa important, que és la confecció del nou catàleg.

Ara, per preservar i consolidar tot aquest treball que s'ha fet, caldria que algú prengués cura de tots els nostres llibres. Preguem doncs que si algú té vocació de bibliotecari o bibliotecària que ho faci saber al president o qualsevol altre membre de la junta.

A través de tots aquests anys la nostra biblioteca s'ha anat incrementant, principalment per donacions dels nostres socis. En l'actualitat ja tenim més de dos mil llibres en llengua catalana, entre els quals s'hi troben valuoses edicions de llibres importants i sempre s'hi van afegint aportacions. Darrerament, per ex. hem rebut de la part d'Antoni Camprubí d'Anzère (VS) un nou lot de llibres (ja ens havia fet una important donació l'any passat) força interessants, entre els quals n'hi ha uns quants de recopilacions de cançons populars catalanes, per grans i petits, amb la transcripció musical. L'amic Camprubí s'hi coneix en això de la música i els cants, perquè en temps passats havia sigut membre de l'Escolania de Montserrat.

Una altra obra important que ens acaba de regalar el nostre soci Jaume Ballarà de La Tour de Peilz (VD) són els 16 volums de la *Història de Catalunya*, els set primers escrits per Antoni Rovira i Virgili i els altres nou redactats per diversos autors dirigits per Jaume Sobrequés i Callicó

Aprofitem aquestes línies per agrair als senyors Camprubi i Ballarà aquestes excel·lents aportacions, que de moment encara no estan etiquetades i classificades, però es poden consultar.

La responsabilitat del contingut dels articles correspon als seus autors

ACTIVITATS

DIADA DE REIS. — Aquest any els Reis d'Orient varen passar pel Centre una mica tard. Tenen tanta feina que no poden donar l'abast, però

l'important és que no ens deixin de visitar, perquè hi ha molts nens i nenes que l'esperen. Fou doncs el diumenge 16 de gener que tinguérem aquest honor. La festa va començar amb l'explicació d'un

magnífic conte a càrrec de la simpàtica Anna Paüls. Seguidament el *rabadà* Ramon Cuéllar ens va anunciar l'arribada dels egregis personatges tan esperats, que amb tota pompa es van instal·lar a la tarima per repartir els petits regals a la nombrosa mainada. Després del comiat dels Reis, hi hagué la ja tradicional bona xocolatada que ens havia preparat la Francesca Ferrari. Finalment es van visionar les fotos del concurs de pessebres d'aquest any.

CINEMA GENER. — El diumenge 23 hi hagué la primera sessió de cinema pels petits d'aquest any 2011 amb la projecció de SHREK 4: FELIÇOS PER SEMPRE de dibuixos animats

TALLER DE RECICLATGE. — El diumenge 30 de gener tingué

lloc un taller per ensenyar com es transformen les càpsules de *nespresso* una vegada el cafè ja begut, per fer-ne veritables joies de bijuteria com collarets, anells, agulles de pit, arracades i altres objectes segons l'imaginació de l'artista. La demostració i l'ensenyament d'aquesta tècnica anà a càrrec de la dissenyadora Luciana Anderegg, formada a la *Haute école d'art et de design de Genève*.

CONFERÈNCIA. — El divendres 11 de febrer l'artista-pintor Muma Soler ens explicà amb força detalls algunes facetes del seu art i molt especialment del que ell anomena escultura social i que consisteix en l'encesa de centenars i milers de petites espelmes col·locades artística-

ment en carrers i places de diferents pobles i ciutats, amb el gran efecte que la majoria de nosaltres ja coneixem per haver assistit en alguna d'aquestes vistoses demostracions. La conferència, molt completa, ben lligada i amb nombroses il·lustracions gràfiques agradà molt a tots els assistents.

CINEMA FEBRER. — El diumenge 20 es projectà COM ENSINISTRAR UN DRAC, film de dibuixos animats. Ple de fantasies i grans aventures, gràcies a

la complicitat d'un jove i un drac i el dimecres 23 passàrem la pel·lícula LES VEUS DEL PAMANO, la magnífica història d'un mestre d'escola que les circumstàncies acaben per fer-lo militar amb els maquis de la postguerra civil d'Espanya. És una bona pel·lícula amb molt bons actors i que malgrat una durada de quasi 3 hores, no es fa llarga.

SOPAR DE CARNAVAL. — Aquesta data de carnaval la vàrem senyalar amb un sopar que ens va preparar la nostra *cordon bleu* Pilar Montpart i que va consistir amb un excel·lent fricandó, amb els moixernons recent arribats de Catalunya, precedit d'un bon entremès i unes bones postres.

ZUMBA. — Aquesta espècia d'aeròbic a la moda va desembarcar al nostre Centre el diumenge 27 de febrer amb una delirant demostració. La professora Raquel Terrés, durant més d'una hora va arrastrar a la nombrosa assistència en una bellugadissa general i encomadissa i tot això no era més que una mostra ja que el curs començà uns dies més tard.

ASSEMBLEA GENERAL. — El dissabte 5 de març tingué lloc l'Assemblea general de cada any. Els socis ja han rebut l'acta corresponent.

FESTA DE SANT JOSEP. — El dissabte 19 de març, no vam deixar de menjar la crema que tradicionalment s'elabora en aquesta diada. Aquesta vegada l'encarregada de preparar-la fou la Núria Inglin. Que per ser la primera vegada que ens la feia, va quedar molt, molt bé.

CALÇOTADA. — Per primera vegada el nostre Centre organitzà una gran Calçotada, cosa poc habitual en aquestes contrades. La idea sortí de l'Ignasi Melià i ell mateix es cuidà de l'organització, ajudat per molts altres membres del Centre. (Vegeu pàg.27).

CINEMA MARÇ. — El diumenge 13 es projectà el film de dibuixos animats RATATOUILLE 2007 i el dimecres 30, els adults pogueren veure el film de Woody Allen VICKY CRISTINA BARCELONA, rodada principalment a Barcelona

Fondation de l'Ermitage

CONFERÈNCIA. — El divendres 15 d'abril, Victòria de los Mozos i Josep Maria Tarròs ens feren passar una bona vetllada presentant-nos una conferència amb el títol EL MODERNISME: RECORREGUT PER EUROPA, AMÈRICA I LA IMPORTÀNCIA EN L'ART CATALÀ. La conferència estava relacionada amb una important exposició temporal que tingué lloc a la *Fondation de l'Hermitage* de Lausana del 28 de gener fins el 20 de maig.

CINEMA ABRIL. — En aquest mes d'abril només hi hagué una sessió en la que es va projectar el film d'Agustí Villaronga basat en la novel·la d'Emili Teixidor i que porta per títol PA NEGRE

DIADA DE SANT JORDI. — Aquest

any, per causa de la Pasqua la festa l'avançarem al diumenge 17 d'abril i va començar amb una presentació a càrrec de Ramón Cuéllar de *l'Auca de les Quatre Columnes* de la qual ell n'és el co-autor. Seguidament hi hagué una dissertació per petits i grans, sobre la llegenda de Sant Jordi. Fou l'Anna Pauils que amb el seu característic estil ens encantà en aquest extraordinari relat. Després en Salvador Domènech, amb la seva extraordinària vehemència ens recità *L'Escut de Catalunya*, magnífic poema d'Antoni Bori i per acabar l'espectacle, l'Anna Maria Kohler ens escenificà un conte pels petits titulat *El senyor Blauet*, en el que va col·laborar tot el públic. Finalment el Centre oferí un pisolabis als assistents, a més de la corresponent rosa a totes les senyores. A la sala, aquell dia, hi va haver una exposició de les labors de puntes al coixí que regularment fan algunes senyores i que feien molt de goig.

També s'exposaren objectes confeccionats en diversos tallers de treballs manuals que han tingut lloc al nostre Centre. I naturalment no hi va faltar la paradeta de llibres i altres objectes.

CINEMA MAIG. — El diumenge 15 els petits varen poder veure EL MEU VEÍ TOTORO film de dibuixos animats, I el dimecres dia 18 es projectà el llarg metratge de 170 minuts titulat ERMESENDA, historia d'una comtessa de Barcelona, Girona i Osona que tingué un paper important en la historia de Catalunya cap els segles X i XI. Tot aquest cinema es projecta en català.

MANUALITATS AL CCL. —

Sota aquesta rúbrica, el diumenge 29 de maig tingué lloc al nostre local un taller de *patchwork*, que anà a càrrec de Carmen Carrillo, que ensenya la confecció d'aquests interessants treballs a Barcelona. Aquest taller de creació anava destinat a tothom, petits i grans i es crearen unes originals peces.

DIADA DE SANT JOAN. —

Aquesta tradicional festa catalana la vàrem celebrar el diumenge 26 de juny a l'Stand de Tir de Gingins, prop de Nyon.
(Vegeu pàgina 30)

CINEMA JUNY. — El diumenge 12, com a cinema infantil es projectà el dibuix animat GRU, EL MEU DOLENT PREFERIT i el dimecres 15 vàrem poder veure l'interessant film de Pau Freixas HEROIS.

I també es continuen retransmetin els partits de futbol del Barça, que podem veure en pantalla gran i que atreu molta gent.

Periòdicament han tingut lloc les classes de català programades i també les diverses sessions de sardanes (un parell cada mes) amb lliçons d'innovació de punts lliures.

ENS HEM ASSABENTAT

† El 6 de gener va morir el pare d'en Salvador Domènech a la casa de repòs de Burier on residia junt amb la seva esposa.

† I a principis d'aquest any la Glòria Gorrite de Morges, va perdre igualment el seu pare.

† També hem de lamentar el traspàs del nostre soci i amic Dr. Gerard Soldevila, que morí el 5 de gener. Durant molts anys havia exercit de metge a Chavornay i a més d'exercir la seva professió, havia fet un bon treball de recopilació dels papers del seu pare, el gran historiador Ferran Soldevila. Tenia 80 anys.

† El 26 de febrer va morir a Barcelona el Professor Ramon Sugranyes, que era soci honorari del nostre centre (vegeu pàgs 16 i 17).

† El 19 de maig ens va deixar per sempre en Salvador Mas. Havia estat durant molts anys soci actiu del nostre Centre i fins i tot president en l'any 1980. Era un bon actor i havia actuat en quasi totes les obres representades pel nostre grup de teatre. Ara ja feia una bona temporada que la seva salut havia declinat d'una manera remarcable

A tots els familiars els hi adreçem el nostre sincer condol.

Aquest passat mes de març dos dels nostres socis van haver de ser operats: la Maria-Victòria Fernández-Cabeza la varen intervenir a l'Hospital Cantonal de Lausana i en Josep Amela en una clínica de Perpinyà. Tots s'han recuperat força bé, malgrat que es tractava d'operacions una mica sèries.

El 7 de maig la Marta Montmany actuà amb un paper important en la peça de teatre que el *Grupo de Teatro Español de Lausanne* va representar al teatre de *l'Aula des Bergières*. L'obra representada era *La Pícara Molinera* i l'actuació de la Marta fou remarcable i ben remarcada.

CALENDARI LLIGA DE FUTBOL

Partits del Barça 2011 – 2012

Dilluns	22 agost	Màlaga CF	-	FC Barcelona
Dilluns	29 agost	FC Barcelona	-	Vila-real
Ds o Dg	11 setembre	R. Societat	-	FC Barcelona
Ds o Dg	18 setembre	FC Barcelona	-	Osasuna
Dimecres	21 setembre	València CF	-	FC Barcelona
Ds o Dg	25 setembre	FC Barcelona	-	At Madrid
Ds o Dg	02 octubre	Sporting Gijón	-	FC Barcelona
Ds o Dg	16 octubre	FC Barcelona	-	Racing
Ds o Dg	23 octubre	FC Barcelona	-	Sevilla
Dimecres	26 octubre	Granada	-	FC Barcelona
Ds o Dg	30 octubre	FC Barcelona	-	RCD Mallorca
Ds o Dg	06 novembre	Athletic Club	-	FC Barcelona
Ds o Dg	20 novembre	FC Barcelona	-	Saragossa
Ds o Dg	27 novembre	Getafe CF	-	FC Barcelona
Ds o Dg	04 desembre	FC Barcelona	-	Llevant UD
Ds o Dg	11 desembre	Reial Madrid	-	FC Barcelona
Ds o Dg	18 desembre	FC Barcelona	-	Rayo Vallecano
Ds o Dg	08 gener	RCD Espanyol	-	FC Barcelona
Ds o Dg	15 gener	FC Barcelona	-	Real Betis
Ds o Dg	22 gener	FC Barcelona	-	Màlaga CF
Ds o Dg	29 gener	Vila-real CF	-	FC Barcelona
Ds o Dg	05 febrer	FC Barcelona	-	R. Societat
Ds o Dg	12 febrer	Osasuna	-	FC Barcelona
Ds o Dg	19 febrer	FC Barcelona	-	València CF
Ds o Dg	26 febrer	At. Madrid	-	FC Barcelona
Ds o Dg	04 març	FC Barcelona	-	Sporting Gijón
Ds o Dg	11 març	Racing	-	FC Barcelona
Ds o Dg	18 març	Sevilla FC	-	FC Barcelona
Dimecres	21 març	FC Barcelona	-	Granada
Ds o Dg	25 març	RCD Mallorca	-	FC Barcelona
Ds o Dg	01 abril	FC Barcelona	-	Athletic Club
Ds o Dg	08 abril	Saragossa	-	FC Barcelona
Ds o Dg	11 abril	FC Barcelona	-	Getafe CF
Ds o Dg	15 abril	Llevant UD	-	FC Barcelona
Ds o Dg	22 abril	FC Barcelona	-	Reial Madrid
Ds o Dg	29 abril	Rayo Vallecano	-	FC Barcelona
Ds o Dg	06 maig	FC Barcelona	-	RCD Espanyol
Ds o Dg	13 maig	Real Betis	-	FC Barcelona

